

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

JESU FÖRSTA PREDIKAN: VÄGEN TILL LYCKA

Matt 5:1-2 • Predikan i G8B, 2018-04-08 • Johnny Lithell

INLEDNING

Idag börjar vi en ny serie som kommer att utgå från saligprisningarna. Saligprisningarna är inledningen på bergspredikan som finns i Matteusevangeliets femte kapitel och är en mycket speciell text. Jag kan inte låta bli att läsa Thomas Watson för er. Thomas Watson var en puritan-pastor i England och var verksam i mitten av 1600-talet. Han predikade igenom saligprisningarna, och när predikningarna publicerades i en bok skrev han så här i inledningen:

Till läsaren:

Kära kristne läsare. Här framlägger jag inför dig ett ämne med ljuv variation. Kristi bergspredikan är ett stycke andlig broderi, tecknat i en mångfald av färger; här finns både skönhet och nytta. I detta stycke av Bibeln har du en sammanfattning av den sanna religionen, Bibeln förkroppsligad. Här finns en lustgård av glädje, fylld med förunderliga buketter, där du kan plocka dess blommor för att smycka ditt hjärtas inre människa. Här är den gyllene nyckel som öppnar paradiset port. Här är evangeliets kanal, rinnande vin för att glädja den som är fattig i anden och ren i hjärtat. Här är den rika kista i vilken salighetens pärla ligger förvarad. Här är en gyllene kruka i vilken finns det manna som föder och upplivar själen till evigt liv. Här är en väg uppritad från det allra heligaste.

Det är stora ord, men jag kan inte annat än att hålla med. Det är något alldeles särskilt med saligprisningarna, och när man börjar titta på dem och be och fundera över dem så är det som Watson säger, att saligprisningarna är den gyllene nyckel som öppnar paradiset port. Jag har nu levt med dem själv på nära håll i ett par månaders tid och har själv fått uppleva hur varje vers har varit underbart välgörande och full av, – som Watson säger – både skönhet och nytta. Här finns verklig andligt liv, vilket jag hoppas att du kommer att märka.

Jag har varit ivrig att få komma igång och jag har varit frestad att börja direkt med den första saligprisningen. Men jag inser att det finns saker som behöver sägas innan vi kommer in i texten och att en inledningspredikan är motiverad. Därför ska vi idag titta på saligprisningarna i sin helhet innan vi går in på delarna. Det är lite frustrerande, men jag tror och hoppas att nyttan överväger frustrationen.

Så. Saligprisningarna i sin helhet. Vi tar det i två punkter:

1. Saligprisningarnas bakgrund
2. Saligprisningarnas budskap

I. SALIGPRISNINGARNAS BAKGRUND

Här vill jag säga något om det bibelteologiska sammanhanget, det vill säga om det sammanhang i Bibeln där saligprisningarna finns, och sedan något om det religiösa sammanhanget som präglade Jesu åhörare.

1. Det bibelteologiska sammanhanget

Vi börjar med det bibelteologiska sammanhanget. Saligprisningarna utgör en brytpunkt i den bibliska historien.

Skiftet: från förbannelse till välsignelse

Det sista kapitlet i den sista boken i Gamla testamentet, Malaki 4 handlar om Guds dag, domedagen, den dag som ska bränna alla de som handlar ogudaktigt som om de vore halm och inte lämna kvar varken rot eller kvist. Kapitlet avslutas med ett löfte och ett hot.

Men när Nya testamentet börjar är det med berättelsen om Jesus Kristus, Davids son och Abrahams son. Det börjar med välsignelse. Det är ett dramatiskt skifte. Det finns mängder av vackra och hoppfulla texter i Gamla testamentet, men hotet om Guds dom finns alltid där. I Nya testamentet är det också hotet om Guds dom, inte minst i Jesu egen undervisning, men det är en helt annan ton. Här har Gud själv blivit människa och han inbjuder till frid, nåd och lycka på ett sätt som de tidigare texterna aldrig nått upp till. När de är som bäst är de bara skuggbilder av den person som nu kommit. Vi har kommit in i en ny epok i frälsningshistorien. Guds enfödde son har kommit, och åt alla som tror på honom gav han rätt att kallas Guds barn.

Vi står i skiftet från förbannelse till välsignelse.

En ny Adam, en ny kung

Gamla testamentet börjar med Adam som var världens första kung. Gud gav Adam herraväldet över skapelsen, han skulle råda över den och bruka den. Men han förfelade sitt uppdrag och orsak till att hela det mänskliga släktet kastades i ett hav av synd och fördärv. Gud förbannade jorden, en förbannelse som återkommer i Malakis boks sista vers.

Men Nya testamentet börjar med den nya Adam. Det är en sådan kontrast att det knappt går att beskriva. Den första Adam sattes i en vacker trädgård, ett paradiset, men misslyckades att hålla Guds enda bud. Den andra Adam togs ut utan mat i öknen och frestades men triumferade. Den första Adam var en tjuv som tog vad som inte tillhörde honom och kastades ut ur paradiset. Den andra Adam vände sig till en tjuv på korset och sade: "idag ska du vara med mig i paradiset".

Gamla testamentet slutar med att upprepa en förbannelse, men Nya testamentet slutar med ett löfte – Uppenbarelseboken 22:3 säger att "ingen förbannelse ska finnas mer". Gamla testamentet ger oss lagen för att visa oss vårt förtvivlade tillstånd och vårt behov av en frälsare. Nya testamentet ger oss Kristus för att öppna vägen till sann och evig lycka.

Matteus presenterar den kung som omintetgör Adams fall och för oss in i hans rike. Uppenbarelseboken 1:5-6 säger så här

Uppenbarelseboken 1:4-6 (SFB-98)

⁴[...]Nåd vare med er och frid ifrån [...] ⁵ Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod ⁶och som har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter, amen.

Så i och med Nya testamentet, i och med att Jesus kommit är det en historisk brytpunkt. Här har den nya kungen kommit. Och Matteusevangeliet börjar med att beskriva kungens härkomst, sedan den profetiska väntan på kungen, sedan kungens utropare, rösten i öknen i Johannes Döparen, sedan kungens ankomst och sedan hur kungen bekräftas som kung, hur han sedan besegrar frestelserna och påbörjar sin verksamhet.

Och här, i och med saligprisningarna ger han sitt manifest. Sin programförklaring. Här ger han sin första predikan, det är hans första offentliga framträdande som lärare. Och det första ordet han säger är: ”salig”. Det är ett nytt budskap. Han upphäver förbannelsen och öppnar vägen in i salighet. Ett nytt budskap i en ny tid av en ny kung. Det är det bibelteologiska sammanhanget.

2. Det religiösa sammanhanget

Vi fortsätter med det religiösa sammanhanget som präglade Jesu åhörare där och då. Jesus var förstas jude och levde bland judar. Men det fanns ändå olika inriktningar i deras sätt att utöva sin judendom. De fyra mest framstående inriktningarna var fariséer, sadduceer, esséer och seloter.

Fariséerna menade att lyckan fanns i traditionen, vilket ledde dem in i legalism. För dem handlade det religiösa livet och lyckan om att handla enligt fädernas traditioner.

Sadduceerna menade att lyckan fanns här och nu. De ville uppdatera religionen genom att ta bort de element som var generande. De ville göra den mer intellektuell och rumsren.

Esséerna menade att lyckan fanns i separation från världen. De drog sig undan och skapade små gemenskaper, till och med små samhällen vid sidan av det etablerade samhället. Det var esséerna som förvarade fina pergament i tillförslutna krukor så att vi kan hitta dem, kalla den för dödahavsrollarna och konstatera att de gammaltestamentliga texterna är extremt trovärdiga som avskrifter.

Seloterna menade att lyckan fanns i politisk frihet. De var revolutionärer som ville störta den romeska ockupationen.

Man kanske skulle kunna säga att fariséerna ville *gå tillbaka*. De var nostalgiska, de ville tillbaka till den gamla goda tiden. Sadduceerna ville *gå framåt*. De ville frigöra sig från det förgångna och modernisera. Esséerna ville *gå ut* och isolera sig själva. Låt världen brinna. Seloterna ville *gå emot*. De ville revoltera. Varje riktning var representerad i sökandet efter lycka. Det fanns alla sorter, precis som idag.

Åhörarna

Det tar vi med oss när vi tittar på vilka det var som lyssnade till Jesus när han höll sin första predikan. Det står ju i vår text så här:

Matteusevangeliet 5:1-2 (SFB-14)

¹ När Jesus såg folkskarorna gick han upp på berget. Han satte sig ner, och hans lärjungar kom fram till honom. ² Då började han tala och undervisa dem:

Han såg folkskarorna och han hade alltid medlidande med dem. Han såg att de var som får utan herde. När de var hungriga gav han dem mat. När de var sjuka helade han dem. När de var besatta av demoner befriade han dem. Och när de var okunniga undervisade han dem. Och undervisade dem, och undervisade dem. Folket flockades kring honom.

Titta på kapitlet innan, kapitel 4:23,

Matteusevangeliet 4:23-25 (SFB-98)

²³Jesus vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. ²⁴Ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och plågor, besatta, månadssjuka och lama, och han botade dem. ²⁵Och mycket folk följde honom från Galileen och Dekapolis, från Jerusalem och Judeen och från andra sidan Jordan.

Här har vi alla sorters människor. Från alla väderstreck. De var sjuka, demonbesatta, olyckliga eller bara nyfikna. Det var fariséer, seloter, sadduceer och esséer, prostituerade, tullindrivare och skriftlärdar och alla sorter däremellan. Belästa och obelästa, rika och tiggare – det fanns uppenbarligen en attraktion hos honom som skar igenom alla klasser och andra intressen.

Och här såg han folkskarorna. Så han gick upp på berget, som är ett utmärkt ställe om man vill tala så att många ska höra. Han satte sig ner, precis som rabbinerna gjorde på den tiden, och han började undervisa sina lärjungar. Så uppenbarligen är undervisningen i första hand riktad till hans lärjungar, men samtidigt är det tydligt att han ville att så många som möjligt skulle kunna höra – själva orsaken från början till att han gick upp på berget och satte sig var ju att han såg folkskarorna.

Han såg folkskarorna och det var folk av alla sorter. Så han gick upp på berget så att så många som möjligt skulle kunna höra. Han satte sig ner, precis som rabbinerna gjorde. Och så öppnade han sin mun och började undervisa dem i sin allra första predikan, i denna brytpunkt i hela den mänskliga historien. Vad var det han sade då? Vi går till punkt nummer två.

II. SALIGPRISNINGARNAS BUDSKAP

Den andra punkten handlar om saligprisningarnas budskap. Det är inte så svårt sammanfatta, det går att göra i ett enda ord: lycka. Om jag förstår det svenska ordet ”salig” rätt, så innebär det en förstärkning av ordet ”lycka”. Svenska akademiens ordbok säger att en person som är salig är en person som befinner sig i en sinnesstämning av fullkomlig lycka. Det grekiska ordet är visserligen bredare än så, men jag tror att det är en utmärkt förståelse av ordet. Fullkomlig lycka.

Lycka

Det här är något som skär genom alla mänskliga klasser och kategorier. Oavsett om vi är rika eller fattiga längtar vi efter lycka. Oavsett om vi är lärda eller olärda. Oavsett om vi har samhällets respekt eller inte. Varje människa som lever och andas längtar efter lycka, och vi väljer den riktning i våra liv som vi tror ska maximera vår lycka. Till och med den som är så olyck-

lig att den tar sitt eget liv längtar efter lycka eftersom han eller hon ser självmordet som den minst olyckliga utvägen.

Vi har hört om de olika idéerna som var förekommande på Jesu tid. Att söka lyckan genom att gå bakåt, genom att gå framåt, genom att gå åt sidan eller genom att gå emot. När vi ser hur det ser ut idag kan vi konstatera att alternativen knappast blivit färre. Vi lever – till vår svenska förvåning – i ett pluralistiskt samhälle där det finns mängder av förslag på hur och var lyckan står att finna. Och om jag får försöka mig på en tvåminutersanalys av det rådande samhällsklimatet skulle jag nog säga att vi är på väg ifrån en föreställning om att lyckan finns i att vinna respekt (det vill säga, att lyckan finns i en fin karriär) till att allt mer söka lyckan i en individuell och subjektiv ”mening”. Vi vill att våra liv ska betyda något, vi är trötta på ekorrhjulet och byter hellre karriär om det känns mer meningsfullt. Vi har blivit mindre orienterade kring mål och målpuppfyllelse och mer orienterade kring värderingar.

Det här får en intressant skruv i Sverige där vi är å ena sidan världsledande i individualism och å andra sidan lever under en kolossal press att alla ska tänka samma. Den svenska kulturen är som en organism som stöter bort all pluralitet och ingår ett slags socialt kontrakt som säger att vi är alla självuppfyllande individer, men vi ska alla tänka samma sak om vad som är meningsfullt för mig just nu. Så just nu äter vi kravmärkt och undviker plaster och sköljer ur mjökpaketet och köper elcyklar och yogar och gympar och tittar på melodifestivalen. Och vi kollar mobiltelefonen 150 gånger per dag, de flesta innan de ens har borstat tänderna. Jag läste en två år gammal studie där man hade räknat ut att en genomsnittlig smartphoneanvändare rör vid sin mobil 2617 gånger per dag. I snitt – de som använder mobilerna mest låg på ca 5500 beröringar per dag.

Jag vet inte var i allt detta vi menar att lyckan finns, men jag vet att det är så vi människor fungerar: vi riktar våra liv mot det vi tror ska göra oss mest lyckliga. Lycklig är den som har flest likes på sociala medier, som badar i andra människors digitala hjärtan och upptummar – som lyckas framställa sig själv som evigt vacker, kreativ och hälsosam.

Så kommer då Jesus, den nya Adam, den nya kungen – han som omkullkastar hela den rådande ordningen och omintetgör förbannelsen – här kommer han och ska ge sitt manifest. Här kommer han och ger sin programförklaring. Han öppnar sin mun och säger: ”det finns en väg till fullkomlig lycka: lycklig är den som är fattig i anden.” Och han går vidare och ger kännetecken efter kännetecken på den person som äger den fullkomliga lyckan: lycklig är den som sörjer, som är ödmjuk, som hungrar och törstar efter rättfärdighet, den som skapar frid, som har ett rent hjärta, lycklig är den som blir förföljd, hånad och förtalad.

Det slog ner som en bomb då och det slår ner som en bomb nu. Vad är det han pratar om? Det är som att han vänder upp-och-ner på hela världen. Lycklig är den som blir förföljd?

Den radikala skillnaden mellan kristen och icke-kristen

Här kommer vi in på en viktig princip när vi talar om saligprisningarna: *Jesus beskriver karaktärsdrag hos de som tillhör honom.* Han talar inte om att vanligt folk ska få ärva jorden om de är ödmjuka. Han talar om de som tillhör himmelriket. Han ramar in saligprisningarna med just detta: de som är fattiga i anden tillhör himmelriket. De som blir förföljda tillhör himmelriket. *Saligprisningarna handlar om dem som tillhör himmelriket.*

Bergspredikans första punkt

Bergspredikan i sin helhet kan läggas upp i tre punkter. Den handlar om Guds rike, och de tre punkterna är (1) invånarna i Guds rike, (2) rättfärdigheten i Guds rike, och (3) uppmaning att träda in i Guds rike.

Den första punkten, där saligprisningarna är en del, handlar om Guds rikets invånare. Om de som vill kännas vid som Jesu efterföljare. Och Jesus säger att det går en klar och tydlig gräns mellan den som är hans efterföljare, mellan invånarna i Guds rike och invånarna i den här världens rike. Invånarna i den här världens rike söker lyckan åt alla håll: bakåt och framåt och åt olika sidor, men invånarna i Guds rike följer ett annat system. En annan karta. De är invånare i ett annat rike. Jesus beskriver inte så mycket vad de olika invånarna gör, så mycket som han beskriver skillnaden i vad de *är*.

Skillnaden mellan kyrkan och världen

Det finns en radikal, en djupgående skillnad mellan den som är född på nytt och tillhör Kristus och den som inte gör det. För Nya testamentet är det här något självklart, men i vår tid har vi tappat bort det, och det är något som stora konsekvenser för kristenheten i stort.

Skillnaden handlar inte djupast sett om bekännelse. Det handlar inte djupast sett vad du säger att du tror på. Skillnaden handlar om ditt väsen, din natur. Under tider när kyrkan har förstått det har den blomstrat, men när kyrkan glömt den här skillnaden och istället strävat efter att suddas ut skillnaderna mot världen och, så att säga, sänka trösklarna, har den tömts på innehåll. Den har fyllts av falska bekännare och blinda ledare och har gått vilse.

Vad finns det då för skillnader mellan den som tillhör Kristus och den som inte gör det?

De skiljer sig i *vad de beundrar*. Världen talar om att finna sig själv och uttrycka sig själv, om självförtroende och självförverkligande. Vi lever i en tid där vi tar det för givet att det är min rätt att, så att säga, finna eller konstruera vem jag är och sedan kräva av min omgivning att spela med i mitt spel på mina villkor. Jag kräver de andras respekt eftersom det är min rätt att förverkliga mig själv. Och när andra skriver något fint om mig så retweetar jag det så att hela världen får höra hur bra jag är.

Vilken skillnad mot saligprisningarnas ”fattig i anden” – salig är den som inte har något att berömma sig av. Som inte har några egna förtjänster att stoltsera med utan är totalt beroende av hjälp utifrån.

De skiljer sig i *vad de strävar efter*. Den här världen strävar efter bekvämlighet och njutning, rikedom, berömmelse och bekräftelse. Och bekräftelse. Och bekräftelse. Vi plockar upp mobilen 150 gånger per dag i jakten på nästa dopamin-kick av bekräftelse. Vi är bekräftelsek-narkare. Vi kan aldrig få nog.

Men den som tillhör Kristus hungrar och törstar efter rättfärdighet. Därför att vi vet att vi inte har någon egen. Vi vet att hålet i vårt inre inte kan fyllas av något annat än Gud själv, och hans erkännande av oss som hans egna barn, och vi vet att vi aldrig kan kvalificera oss till det. Det måste komma en rättfärdighet utifrån.

Om man beundrar olika saker och om man längtar efter olika saker, då är det också naturligt att *man gör olika saker*. Det kristna livet är i sitt väsen ett annorlunda liv än det icke-kristna livet. Den icke-kristne är helt konsekvent. Han eller hon beundrar vad som finns i den här

världen och längtar efter vad som finns i den här världen och lever därför för vad han eller hon kan få ut av den här världen.

Men den kristne lever inte för vad han eller hon kan få ut av den här världen. Vi ser att den här världen, att det här livet bara är en vindpust, en port in i det liv som är evigt och oändligt ljuvligt. Det får oss att prioritera annorlunda. Att se annorlunda på vårt lidande. Aposteln Petrus uttrycker det träffsäkert i Första Petrusbrevet 2, då han säger att vi är ett utvalt släkte, ett Guds eget folk, som han har kallat ut ur mörkret till sitt underbara ljus, och att vi därför, som de främlingar och gäster vi är, kan leva annorlunda, till och med när de gör ont mot oss, eller när livets omständigheter sviker oss.

William Barclay, den bibelforskare och pastor i den skotska kyrkan i mitten av 1900-talet skriver så här i sin Matteuskommentar:

Mänsklig lycka är något som är beroende av olika goda omständigheter – något som livet ibland kan ge och ibland kan förstöra. Den kristna saligheten är fullkomligt oåtkomlig och oangriplig (unassailable).

Han fortsätter,

Världen kan vinna sin lycka och kan lika väl förlora sin lycka. En ödets förändring, hälsa som kollapsar, en plan som fallerar, besvikelser eller till och med en förändring i vädret kan ta bort den flyktiga glädje som världen kan ge. Men den kristne har den rofyllda och obörbara glädje som kommer av att för evigt vandra med Kristus.

Saligprisningarnas storhet är att de inte är längtansfulla glimtar av någon framtida skönhet; de är inte ens gyllene löften om kommande härlighet; de är triumferande rop om evig salighet som inget i världen någonsin kan ta bort.

Easy believism

Det är den här oförstörbara lyckan Jesus talar om. Men det måste ha exploderat i hans åhörarens öron, eftersom han sätter upp kriterier som är totalt främmande för dem. Samma motvilja finns också bland många som kallar sig kristna idag. I mer än 100 år har den svenska frikyrkan präglats av väckelsetekniker som säger att om du räcker upp din hand eller om du kommer fram och ber en bön så är du frälst. Och det kan ju väcka en sorts kortsiktig glädje, men hurvida du har räckt upp din hand på en känslomässigt präglad gudstjänst för länge sedan säger ingenting om ditt andliga tillstånd.

Jesus såg det här problemet när han undervisade, och därför kan vi läsa i Joh 8:30-31:

Johannesevangeliet 8:30-31 (SFB-98)

³⁰När han sade detta, kom många till tro på honom.

³¹Jesus sade till de judar som hade satt tro till honom: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar,

Saligprisningarna kallar oss att pröva oss själva, precis så som Paulus säger i 2 Kor 13:5,

2 Korinthierbrevet 13:5 (SFB-98)

⁵Pröva er själva om ni lever i tron, pröva er själva!

Om Paulus hade menat att man bara kan peka på en händelse eller ett beslut man fattade för länge sedan för att bevisa att man är en kristen så skulle han aldrig ha uppmanat församling-

en att pröva sig själva om de är i tron. Faktum är att Bibeln aldrig pekar bakåt på det sättet. Den talar alltid om att en levande tro bär frukt här och nu.

Rättfärdighet

När Jesus träder in på scenen hade judarna redan bestämt sig för vad det goda livet handlade om. De hade skapat sig en kod, ett livsmönster, de hade byggt sitt eget system kring vad det innebär att leva i ett rätt förhållande till Gud. Allt handlade om det yttre. Rätt gärningar.

Men Jesus säger att det inte alls handlar om det. Det handlar om hjärtat. Du kan inte arbeta dig till den rättfärdighet som krävs för att nå upp till Guds nivå. Ju mer du försöker, desto värre blir det. Vägen in till Guds rike går genom att erkänna att du är en fattig stackare. Att du inte har något att erbjuda.

Jesus säger i några verser senare i bergspredikan,

Matteusevangeliet 5:20 (SFB-98)

²⁰Jag säger er att om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärda och fariseernas, skall ni inte komma in i himmelriket.

Er egen rättfärdighet kommer aldrig att räcka. Den måste gå långt, oändligt långt, utöver fariséernas så kallade rättfärdighet. Du kan bara komma in i Guds rike om du är förkrossad i djupet av din varelse över din egen otillräcklighet, om du sörjer över synd och inkröktethet och med en hunger och törst efter sann rättfärdighet.

Det här är något som börjar inifrån. Det är inget vi kan frammana själva. Det kan bara ges som gåva. Först vill du inte ha med Gud att göra, eller också erkänner du en sorts tro på Gud, men du vill inte att han ska äga ditt liv. Men sedan får du ett nytt hjärta, dina ögon öppnas och du ser din fattigdom och ditt elände och då kastar du dig på honom. Du flyr till honom. Ditt liv börjar handla om honom. Du har fått en tro som lever, som ständigt gör avtryck i ditt liv. Det är inte ett fritidsintresse för dig längre att gå till kyrkan. Paulus säger,

Kolosserbrevet 3:3 (SFB-98)

³Ty ni har dött och ert liv är dolt med Kristus i Gud.

Nu är Kristus ditt liv. Salig är du, dig tillhör himmelriket.

Sammanfattning

Nu har vi kommit till slutet av andra punkten. Den första punkten handlade om saligprisningarnas bakgrund, och där såg vi dels på det bibelteologiska sammanhanget att Jesus representerar en brytpunkt i historien. Han omintetgör förbannelsen och öppnar vägen in i salighet. Ett nytt budskap i en ny tid av en ny kung. Och vi såg i det religiösa sammanhanget att det fanns folk av alla sorter som sökte lyckan åt alla möjliga håll.

Och här i den andra punkten som handlade om saligprisningarnas budskap har jag först nämnt själva temat som är lycka och därefter en viktig princip för att förstå saligprisningarna, nämligen att Jesus beskriver karaktärsdrag hos de som tillhör honom, och att det går en klar och tydlig gräns mellan den som är hans efterföljare, mellan invånarna i Guds rike och invånarna i den här världens rike.

Saligprisningarnas sekvens

Innan jag avslutar vill jag bara ge dig saligprisningarnas sekvens. Jag har berört det flera gånger redan, men den är viktig för att få en helhetsförståelse av vad det är Jesus säger här.

Han beskriver alltså karaktärsdrag hos dem som tillhör honom. Steget in i hans rike och den fullkomliga lyckan är att vara fattig i anden. Att erkänna sin andliga hjälplöshet. Det leder vidare till att jag ser min synd och jag sörjer mitt hjälplösa tillstånd. När jag sett detta inser jag att jag inte kan berömma mig av någonting inför helig Gud. Det gör mig ödmjuk. Och det leder till en hunger och törst efter rättfärdighet – en rättfärdighet jag vet att jag behöver men som jag inte har. När jag fått del av den rättfärdigheten av nåd, så kommer jag att leva i barmhärtighet mot andra eftersom jag själv var förlorad och fick allt som en gåva. Det kommer att leda till ett rent liv och ett liv som skapar frid och en villighet att utstå förföljelse, förtal och hån.

AVSLUTNING

Kära vänner, kasta er på Kristus. Predikanten David Martyn Lloyd Jones kommenterade vid ett tillfälle det här begreppet om att man ”beslutat” att följa Kristus. Han säger att det alltid har känts konstigt för honom, det där uttrycket. En syndare ”beslutar” sig inte för Kristus, en syndare *flyr* till Kristus i hjälplöshet och förtvivlan. Kristus är syndarens ende tillflykt och hopp. Inget annat kan ge tillfredsställelse. Det låter så märkligt att någon skulle säga att han eller hon har övervägt olika alternativ och till sist beslutat sig för Kristus. Det vore som om en drunknande man beslutar sig för att fatta tag i det rep som kastas ut till honom.

Så kasta dig själv på honom. Lägg hela din vikt på honom och följ honom dit han leder. Där har du den fullkomliga lyckan.